

Parcent a la vista!

Des del coll de Rates, la vall de Pop queda als nostres peus. El futur d'aquesta terra endins propera a la mar està sotmès als tentacles del cantant Julio Iglesias, mutat en constructor. La música que s'escoltava a Benigembla, causant d'un terratrèmol polític, fa eco a la veïna Parcent.

Un gat estès enmig del carrer, en plena solana. L'olor a pa de poble en passar per la porta del forn. Una calma si de cas alterada pel repicar de campanes.

La placidesa va instal·lar-se a Parcent (Marina Alta) fa anys, però amenaça de mudar-se. Julio Iglesias, que només quatre quilòmetres més enllà –a Benigembla– va provocar l'estiu passat un sotrac considerable, en té bona part de culpa.

Com caiguts del cel vertiginosament, 2.039 habitatges podrien ocupar els 400.000 metres quadrats del Barranquet, àrea urbanitzable que potser es massifique fins al punt de multiplicar la població del municipi... quantes vegades?

Avui hi viuen uns 1.000 veïns, a Parcent. L'edat mitjana és elevada, si bé hi ha una notable presència d'estrangers. Tenint en compte que els nous habitat-

ges s'adrecen, precisament, a anglosaxons i escandinaus que hi residiran tot l'any, fàcilment podem parlar que es quintuplicaria el cens.

De les tres ofertes presentades per urbanitzar el Barranquet, destaca la de Terres de l'Horta, SL, empresa lligada a Andrés Ballester, constructor capdavanter al sud del País Valencià i examic íntim d'Eduardo Zaplana, gràcies al qual va establir contacte amb Julio Iglesias. Ara, el constructor –independentitzat, empresarialment parlant, del seu germà Enrique– i la coneguda estrella de la cançó –que s'esvaeix més cada dia que passa– fan un tàndem molt més que diabòlic. A l'olfacte urbanístic del primer –esguïtat de grans possessions de terreny– cal afegir la gran capacitat inversora del segon –i la seua especial relació amb el País Valencià–. Ni Ronaldinho i Eto'o junts a l'àrea, doncs, resultarien tan temibles.

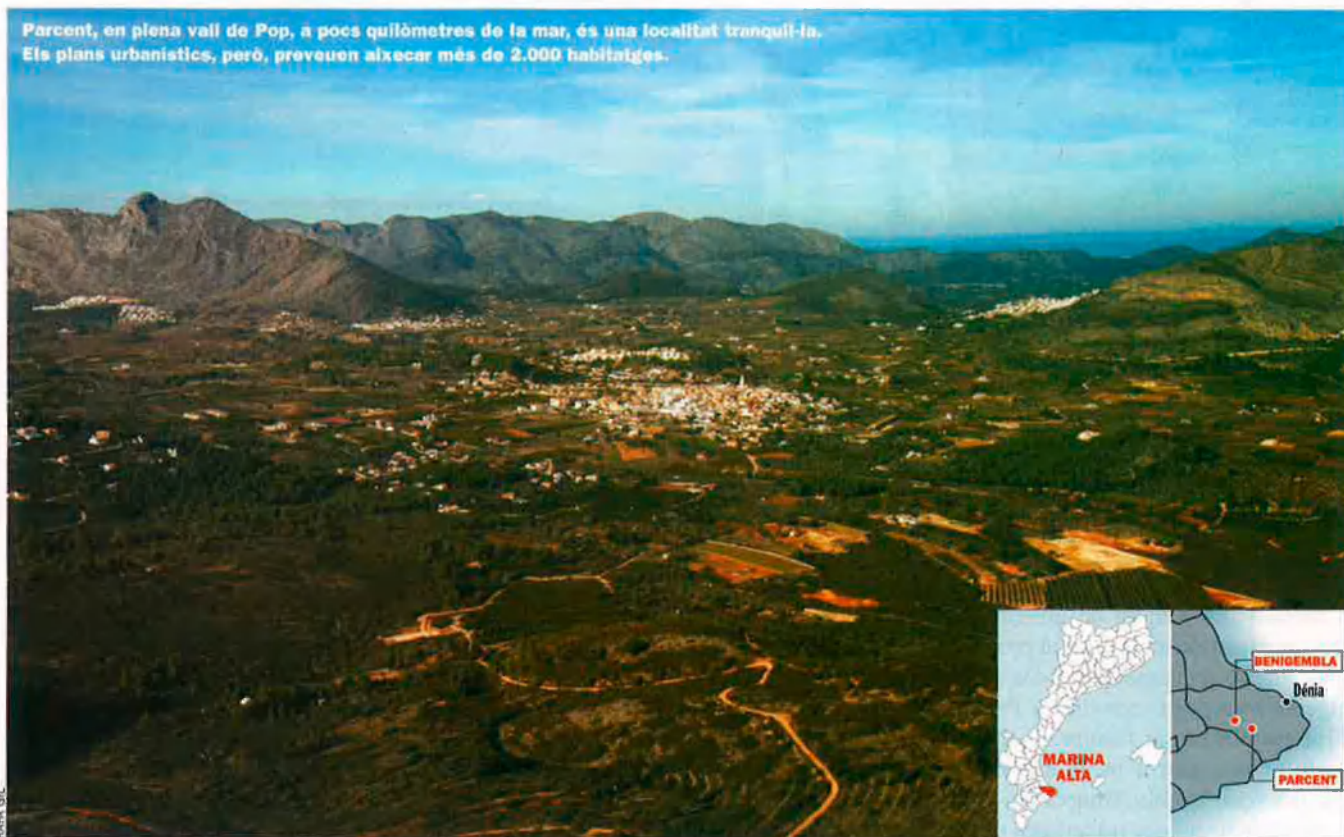
Terratrèmol. Qui en tinga dubte, que ho pregunte als sis regidors de Benigembla –tres del PP i tres del PSPV-PSOE– que van dimitir entre juny i juliol passat. El rebuig ciutadà a l'acord signat entre Ballester i el consistori –pel qual es podrien construir més d'un miler d'habitatges en una zona que es requalificaria, a canvi d'una compensació econòmica i de la cessió de sòl no urbanitzable al municipi– va acabar amb la renúncia de l'alcalde popular, Aurelio Llinars, del seu equip de govern i de l'oposició. L'únic que hi sobreviu és l'edil del PP Juan Felipe Pérez, que va abstenir-se en la votació del projecte presentat per Ballester i que, des de l'octubre, és l'alcalde del poble.

Si bé els socialistes van rellevar els dimissionaris amb altres noms de la llista electoral del 2003, els populars no van tenir tanta sort: cap dels sis membres que completaven la candidatura volia heretar l'atzucac. Van haver de fixar nous valors, fins i tot forans.

El gran parany del cas de Benigembla és que Ballester va avançar ben aviat 348.000 euros com a senyal. L'Ajuntament només tenia deu dies per fer-se enrere, i va callar. Ara, els diners poden acabar marejats: el consistori, esglaiat pel clam popular, els va retornar al compte corrent de Ballester, entenen que així feia marxa enrere. Al cap de pocs dies, però, ja els tenia novament a les arques municipals. I és un tràfec que no s'atura: d'un costat, l'equip de govern vol trencar el pacte, però, de l'altre, Coll de Rates, SL –filial de Ballester–, se sent legitimada pel document signat entre totes dues parts.

Els 400 veïns de Benigembla es pregunten si podran esquivar un projecte que preveu, a més de l'allau d'unifamiliars, un hotel de luxe, un camp de golf i fins i tot un centre d'hípica. En declaracions a aquest setmanari, l'alcalde, Juan Felipe Pérez, afirma que "per petició del poble, l'acord ha estat revocat". Tot seguit assegura que no ha mantingut cap conversa amb l'empresa, ni que siga telefònica, encara que les informacions indiquen que, de reunions, n'hi ha hagut, i unes quantes. "Nosaltres tractarem de solucionar-ho", afegeix Pérez, evidenciant que és un problema obert. Redefinir el pla, reduint l'impacte, calmaria els ànims i faria possible una entesa? Ballester havia previst d'invertir-

Parcent, en plena vall de Pop, a pocs quilòmetres de la mar, és una localitat tranquil·la. Els plans urbanístics, però, preveuen aixecar més de 2.000 habitatges.

hi 60 milions d'euros, 900.000 dels quals per al consistori.

'Chapapote' a la muntanya. Com una taca de fuel, però, els projectes de la parella Ballester-Iglesias depassen les fronteres. A Parcent han presentat un pla d'actuació integrada (PAI) al Barranquet, a canvi de 650.000 metres quadrats forestals, no urbanitzables, adquirits mesos enrere a empresaris alemanys. Com a administrador de Terres de l'Horta, SL, hi ha Jesús Bonet, un nom que apareix lligat al de Julio Iglesias en unes altres mercantils, com ara Urcosa, SL. Fonts consultades per aquest setmanari indiquen que a les reunions que precediren la signatura del conveni entre Ballester i Benigembla hi assistiren regidors del PP de Parcent, i que, a la zona, l'empresa disposa d'11 milions de metres quadrats, tot i que tan sols 37.000 gaudeixen de la condició d'urbanitzables.

Malgrat que les Normes Subsidiàries de Parcent –vigents de fa anys– consideren el Barranquet com a urbanitzable, la redacció del pla d'ordenació del municipi resta pendent. És una feina que va iniciar l'anterior equip de Govern –del 1995 al 2003 un pacte entre forces pro-

gressistes va regir el poble–, i que el PP, amb majoria absoluta des de fa dos anys i mig, no s'ha afanyat a enllestir. Revisar aquestes normes permetria rebaixar l'impacte de la futura urbanització, que, en tot cas, no preveu camp de golf ni hípica.

A més de Ballester, opten a construir-hi Monty's i l'Agrupació d'Interès Urbanístic, formada pels pocs residents que hi ha a la zona. Pel que fa a Monty's, que sobretot actua a la Marina Alta, acostuma a fer la infraestructura necessària i després cedeix –ven– el dret a urbanitzar. Els residents, de la seua banda, han presentat un pla que, segons l'oposició municipal, té "massa coincidències" amb el de Monty's. Al capdavant, desitgen consolidar una situació alegal que ve de temps enrere, a canvi de tenir nous, i molts, veïns. La Llei d'Ordenació del Territori (LOT) contradiu la Llei de Regulació de l'Activitat Urbanística (LRAU) i encara està per sota de la planificació municipal, aturada des que el PP va arribar a l'alcaldia. "Diuen que preparen un altre pla, però no poden esperar per aprovar-lo a final de la legislatura. Nosaltres podríem haver-ho fet, i vam deixar-ho perquè les eleccions eren a la cantonada." 465 dels 1.000 habi-

tants de Parcent han signat un escrit en què demanen que no s'accepte cap PAI fins que no estiga redactat el nou Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU).

De Terres de l'Horta, SL, sorprèn que el seu apoderat siga Román Reig, germà del regidor d'Urbanisme, Ismael Reig. El primer es dedica a la construcció de tota la vida, i el segon fa pocs dies obria un centre de turisme rural a Parcent. El representant de l'agrupació de residents és, curiosament, el mateix Román Reig, que posseeix 100.000 metres quadrats al Barranquet. D'ací les sospites de l'oposició. Hi ha veus que no dubten a confirmar les reunions que darrerament sembla que han mantingut Andrés Ballester i Ismael Reig.

Progrés. L'alcaldessa de Parcent pel PP, Mari Carmen López, asseguda a la cadira del despatx d'alcaldia –el mateix que van ocupar, anys enrere, el seu marit i el seu cunyat–, ho té clar: "Hem d'avançar, pense que urbanitzar el Barranquet és bo per al poble." Així doncs, el rebuig ciutadà no l'acomplexa: "No tenim un criteri infal·libre, ens podem equivocar, però prenem les decisions amb la millor intenció. Vull fer el millor per al poble. Ara bé, equivocar-se és

A l'esquerra, l'alcalde de Parcent pel PP –Mari Carmen López– i el seu antecessor –Pere Far, amb el Barranquet de fons–. Dues maneres d'entendre el "progressisme". Amb els papers canviats, López assegura que defensa la urbanització massiva perquè "hem de tendir cap al progrés".

d'humans. En l'equip de govern pensem que hem de tendir cap al progrés." L'alcalde no pensa que el cas de Benigembla es pugui reproduir a Parcent: "Tot ens pot passar factura en el futur, però no ens podem parar tement allò que pot venir", rebla. Tampoc no li preocupen els interessos urbanístics de Roman Reig, perquè "en un poble tots som família, i ell porta més de trenta anys en la construcció".

"Entenem una altra cosa per progrés", expressa Pere Far, alcalde durant quatre anys i ara portaveu de Coalició Democràtica de Parcent –Bloc, que aplega tota l'oposició. A més de criticar que la Diputació d'Alacant –governada pel PP– negava abans les subvencions que ara atorga sense problemes, Far recorda que l'intent d'homologació de les normes subsidiàries que va presentar el seu Govern per urbanitzar el Barranquet, de menor impacte, va ser rebutjat per la Conselleria de Territori i Habitatge perquè "afectava molts metres quadrats, alguns dels quals, de muntanya". Ara, la Conselleria que dirigeix Rafael Blasco podria acceptar-ne un de més ampli.

De les tres proposicions que té a la taula, que "fa dies que estudien els tècnics", l'alcalde no té "cap preferència". Desconeix que Julio Iglesias estiga al darrere d'una –"no he vist els papers"– i afirma que "a començament d'any ens decidirem per una". Si li parlem d'Iglesias, López diu que "em mereix molt de respecte, però també m'agraden altres cantants". Sembla, per tant, que no hi haurà nou pla general abans d'aprovar el PAI. "Això ho farem

més endavant", adverteix López, que recorda que "ningú no estudia per ser alcalde, cada alcalde fa allò que pot, i jo em dicte pel sentit comú. Si m'equivoque, mala sort".

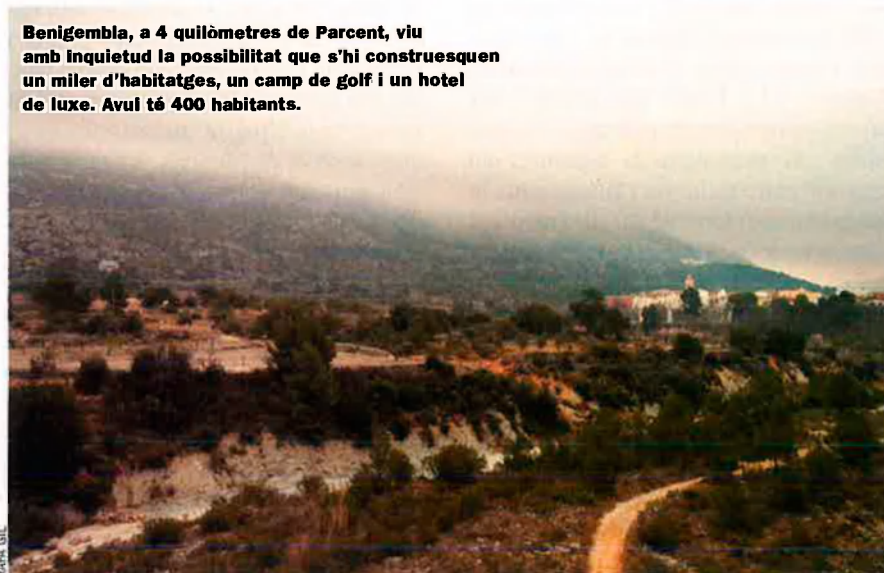
La reiteració en la possible errada podem trobar-la en les xifres que implica l'obra: l'alcalde creu que "1.000 o 1.500 habitatges ja seria un bon avanç, 2.000 [com preveu Terres de l'Horta] em sembla una mica excessiu". Seria multiplicar la població, igualment, però Mari Carmen López opina que "es faria de manera sostinguda: cal atorgar el PAI, que l'aprove la Conselleria... serà un creixement progressiu". Convençuda dels beneficis, no es priva de dir que "la urbanització del Barranquet canviarà la fesomia del poble, però no ens podem quedar com estem. Hi haurà més gent,

més comerços, nous comerços, ara no tenim ni quiosc ni biblioteca, per exemple. No volem un poble tercermundista, i tenim una escola antiquíssima".

Potser encomanats per l'esperit de "desenvolupament", a Parcent hi ha dues àrees més en expansió: el Cantalar –pinada també urbanitzable però on l'anterior equip no va acceptar que es construïren edificis– i la Solana, on hi ha gent que viu des de fa una dècada sense dret a aigua ni cèdula d'habitabilitat. Cada espai ocupa 200.000 metres quadrats, que, amb els 400.000 del Barranquet, en totalitzen 800.000.

N'hi ha que expliquen que l'interès de l'alcalde per aprovar nous plans urbanístics resideix en el fet que les arquitectures municipals estan ben buides. Tot i això, divendres passat, l'ordre del dia

Benigembla, a 4 quilòmetres de Parcent, viu amb inquietud la possibilitat que s'hi construïsquen un miler d'habitatges, un camp de golf i un hotel de luxe. Avui té 400 habitants.

del ple preveia que una empresa externa, prèvia adjudicació a dit, redacte el concert previ que ha d'engegar el senderi cap al nou pla general. L'equip anterior va plegar havent redactat aquest concert, beneït per la Conselleria.

El nou comte. Quan a començament dels anys setanta l'aleshores comte de Parcent –que residia a Madrid– va ser informat de les possessions que tenia entre Benigembla i Parcent, va afanyar-se a visitar-les. Qui ho recorda, encara veu els carrers guarnits i l'expectació general, aquell dia de festa grossa sense col·legi. En arribar-hi –“era talment *Bienvenido, Mister Marshall*”–, amb un envellit Seat 1500, la decepció va ser màxima. “Se n'anà aquell mateix dia, i un mes després havia venut totes les terres.” Els problemes legals, però, van ser grans, i encara cuegen. Per evitar-se pagar impostos, els seus avantpassats havien concedit terres a veïns humils: ells conreaven el terreny, n'obtenien la renda, i a canvi abonaven els impostos. Al cap de quaranta anys, aquest sistema de gestió donava la propietat a qui en feia ús, i ací és on van arribar els problemes. Què era de qui? Si no hi havia escriptura, de res no servien els fets consumats.

Aquest títol nobiliari, que existeix des del 1649, correspon avui a una altra personalitat, però, ni que siga simbòlicament, realment correspondrà a qui obtinga el plàcet per urbanitzar els 400.000 metres quadrats del Barranquet, a qui en passe a ser l'amo. Andrés Ballester i Julio Iglesias sembla que, en aquest sentit, tenen el camí expedit.

El cantant, que va rebre 6 milions d'euros de la Generalitat d'Eduardo Zaplana a canvi de ser-ne “ambaixador” valencià en alguna fira econòmica –dues terceres parts d'aquesta quantitat les va rebre a través de paradisos fiscals i gràcies a un contracte “B”, amagat per totes dues parts–; que ben a prop, a la Marina Baixa, ja ha fet bons negocis –a Altea ha participat en la inversió de la urbanització Villa Gadea i l'hotel de luxe que hi ha al costat, SH Villa Gadea Beach–, adopta el seu posat d'orador, assegut a terra, cames creuades, les dues mans ben juntetes, el cap cot i els ulls clucs, perquè els negocis a Benigembla i Parcent tinguen la mateixa sort.

Víctor Maceda

La sinia

F. Marc Alvaro

Pare Solbes al balcó

La darrera moda nadalenca és posar un Pare Noël de mida quasi natural pujant pel balcó de casa, fent l'efecte que està entrant per portar-nos els regals. És, com tantes modes, una ximpleria. Algunes famílies s'ho passen d'allò més bé fent que el ninot en qüestió avanci cada dia un pam, a l'estil d'allò que es fa amb els tres Reis del pessebre, sempre que hom munti el pessebre i no s'hagi derrapat cap a l'absurd del “poble nevàt” (imposat en escoles públiques per mestres *progres* i multiculturalists), sense cova, ni mula, ni bou, ni àngel, ni nen Jesús. Però no ens despatistem: la veritat és que els Pare Noël que decoren les façanes no m'havien cridat gaire l'atenció fins que vaig adonar-me que tots ells s'assemblen molt al vicepresident econòmic Pedro Solbes, un valencià universal a qui fa vergonya parlar en valencià.

En un primer moment, el fenomen del Pare Solbes als balcons va inquietar-me, perquè el vaig atribuir al meu desassossec per la negociació a Madrid de l'Estatut. Després, i un cop vaig haver visitat dos metges de confiança, he arribat a una conclusió que tinc el goig de comunicar als amables lectors: els Pare Noël

que escalen per les parets de les cases catalanes no s'assemblen a Solbes, sinó que són en Solbes. Vull dir que constitueixen una operació de comunicació política (abans en deien propaganda) del govern Zapatero perquè l'oferta de finançament autonòmic que ara ofereix Solbes passi bé entre la bona gent, com el torró aquell que arriba cada any enmig d'abraçades, musiquetes i somriures.

No es pensin que tot això és un miratge o una broma. La semblança física entre Solbes i Pare Noël és fora de tota discussió i, a més, el vicepresident econòmic ha parlat de “generositat” a l'hora de situar el debat sobre la virolla dels catalans i la caixa comuna de l'estat. Qui pot ser més generós que el Pare Noël, que sempre

arriba amb el trineu i ens deixa regals a la vora de l'arbre o del tió, segons demani el consumidor? En la línia dels bons sentiments de Zapatero, Solbes serà generós com el gras i barbut avi del Nord. Els catalans som nens a l'espera de la Nit de Nadal i caigui el que caigui (hem demanat una bicicleta però potser només trobarem uns calçotets) estarem contents. Els nens no parlen mai de justícia, ni de suficiència financera, ni de sobirania fiscal. Els nens es refien del miracle, com els catalans.

Els ninots Pare Noël que grimpen per les parets catalanes porten un sac a l'esquena, se suposa que ple de regals. Però vistes de lluny, aquestes figures decoratives donen molt mal rotllo, perquè semblen un lladre a punt de perpetrar el seu delicte. Ja se sap que l'home del sac té molta tradició entre nosaltres. Pare Solbes porta un sac i, de moment, es mostra més disposat a omplir-lo que a buidar-lo. I dels Reis, per reblar-ho, només podem esperar-ne carbó.

El Pare Solbes –en la foto a Mura (Bages)– es mostra més disposat a omplir el sac que a buidar-lo.